

EPHESUS

(vynechaný úvod)

Podáno Janem

učedníkem syna Božího Ježíše

v naplnění svého pozemského života.

"Na počátku bylo Slovo a toto Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo! Toto pravím na svědectví, abyste věděli, kdo k Vám mluví, neboť já, Jan, jsem svědkem duchovního dění!"

Na Patmu, který jako ostrov vznáší se nad rájem vyvinutých lidských duchů, světlý, lehký, jasný a čistý, seděl ve světlem zalité besídce jeden ze stvořených, kteří nazývají Patmos svým domovem.

Na jeho kolenou ležela otevřená, ještě nepopsaná kniha. Jeho ruka držela již držátko, aby vyplnila stránky, ale jeho vážný, míruplný obličej byl obrácen k výšinám, kde se rozprostírala nezměrnost prastvoření.

Oslnivě padl dolů bílý paprsek a s ním zaznělo shůry jako šumot, mocně se chvějíc, až se to stalo světy obsáhlým dunícím hromem, který nesl v sobě slova :

"Splň nyní, Jane, aby se mohl uzavřít tvůj kruh, který má v sobě část vědění o stvoření a o putování, která ti byla povolena na Tvoji prosbu! Věrně jsi sloužil Světlu. Podej zprávu, co jsi směl vidět a prožít, vycházejíc z místa svého původu, na kterém se nyní opět nacházíš."

Jan, sklonil se ve zbožné radosti a začal psát, zatím co současně s ním, v naplnění pro zemi, smělo sledovati jeho slova také péro jednoho z vyvolených

Nad Janem se silněji rozzářilo, když napsal tyto řádky a ze Světla vynořil se obličej Ježíše, Syna Božího, jaký byl v hodině smrti na kříži a ruce, z jejichž jizev po hřebících tiše kapala a pak proudila krev a mírný, měkký hlas se snášel dolů: "Jane, slyš mne! Chci, abys mne nyní viděl ve Světle mého Otce, jako jsi mne kdysi poznal ve hmotě. Nyní musí přijít soudce! Pohleď na Syna Člověka, který přinese světu soud a tím záchranu ke znovuzrození!

A po těchto slovech bylo, jako když se rozevře ve Světle záclona. Vedle Ježíše vystoupil Syn Člověka, Imanuel. Nad nimi však zářilo Světlo ještě silněji a z něho vyhlédla tvář Boha Otce.

Rozechvěn klesl Jan na kolena, zatímco proudy Světla ho zalévaly a kleče napsal do knihy:

"A viděl jsem Jeho, Ducha Pravdy, Imanuele, v jasnosti jeho Otce a Ježíše Krista po jeho boku. Viděl jsem jejich nádheru a to prvorozeného Syna z Otce a vyrozeného Syna a byla to nádhera plná milosti a Pravdy.

Vznešený obraz zmizel a jak se nebesa otevřela, pramen Světla pronikl z nebes a vlny věčného života proudily dolů a na vlnách snášely se dolů řady andělů Božích. Před nimi byl kůň bílý a na něm seděl On, Duch Pravdy, Chléb živý, Slovo Boží a ohnivý meč vycházel z jeho úst. Za ním se

ubíral průvod věrných zářivých duchů a jásavé znění a chvění vlnících se proudů Světla provázelo průvod Páně, který sestupoval dolů skrze stvoření a stoupal do nádoby, kterou Bůh pro něho určil.

V modlitbě plné díky setrval pak Jan po určité době, zatímco svit štěstí nevýslovně zjasnil jeho vážné rysy. Pak rozevřel knihu a na novou stranu psal. Psal bez přerušení, ve svatém naplnění svého milostiplného úkolu, zatím co péro na zemi sledovalo jeho tahy.

Když na Patmu, blažené vlasti Světla, přijímala duchovní semena postavu podle obrazu prastvořeného ducha, byl jsem také já, Jan, v řadách těchto prvních. Šel jsem dolů do stvoření daleko dříve, než se cesty mého ducha ve hmotě setkala se Syny Světla Páně. Starý je můj duch. Při smrti Ježíšově byl jsem vtělen na zemi naposled.

Vědění, které mi tehdy daroval Pán ve hmotě, bylo jen závěrečným kamenem k mým splněním, která byla mým koncem a vedla mne zpět tam, odkud jsme kdysi vyšli.

Cesty Páně jsou tak všeobsáhlé, rozlehlé a nesmírné, že lidský duch nemůže je pochopit nikdy. Avšak cesty, po kterých vede Pán lidského ducha, musí se státi tomuto duchu vědomými a pochopitelnými, neboť ničeho nedává Pán svému tvorci, k čemu by neměl schopnosti.

Tak všeobsáhlým, svatým a velikým, jakým jest jeho stvoření, tak zrozen z jeho moudrosti a lásky a dokonalý jest také zákon, který toto stvoření nese. Tak velikým a svatým jest největší v něm, tak velikým a dokonalým jest také nejmenší. Co ví lidský duch ve hmotě o naplnění svého putování a o vědění těch, kteří navrátili se nahoru ke svému východisku? Nic !

Malým jest všechno, co proudí z lidského rozumu, úzce omezeným a zlomkovitým. Člověk nedosahuje již k oněm posvátným, světlým výšinám, které by ho mohly prožhavit.

Nyní stalo se jinak, světlé proudy plynou opět hmotností a Svaté Světlo Pravdy svítí v temnotách. Pramen za pramenem věčné moudrosti se nyní otevírají a jako kdysi napájejí a vyživují žiznivého ducha, který se snaží navrátiti se domů. Láska Boží sklání se ku stvoření a přináší v soudu vykoupění od zla.

Láska Světlého Otce vyslala svého Božského Syna, Imanuele, aby ve slově Božím přinesl klíč k poznání. V jeho Světle mohu se také já, Jan, přiblížiti také sám lidskému duchu ve hmotě, neboť moje cesty nejsou spojeny s lidským duchem od Ježíšovy smrti na zemi. Když jsem já, Jan, vystoupil vzhůru na Patmos do své vlasti věčného lesku, byl Ephesus v zármutku a duchové plakali.

Z věčných zahrad plynulo a sršelo dolů zářící světlo. Proudilo zvonící v mohutných vlnách směrem ke hmotnosti.

V nejvyšším, bíle planoucím ohni, stál vysoký mohutný kříž, převyšující všechno čistotou a zářící silou. Jako slunce, jako točící se kruhový kotouč, zářil mocně kruh paprsků z pramene prasíly, stále vyzařující a opět se vracující do svého původu.

Perutě zvedají se ze Světla, klesají dolů ve vlnách svítících proudů paprsků, vedoucí a opatrující vyzářené zárodky, které z pravěčné říše Otcovy klesají jako maličká, plamenná, živoucí sluneční jádra.

Tak zřeli jsme my, věční otcové na Patmu, jak život ducha ze Slova stále proudí a rozvíjí se, jako v nepopsatelném třpytu a jiskření mohutného proudu tryskajících kapek, jak stojí otcové ve chrámu Páně, prožhaveném zlatým světlem a pozvedají zbožně hlavy vzhůru k Pánu.

Přemocné je pravěčné tvoření a bez začátku a bez konce představují si tkaní nádherly Boží. Jejich pohled je široce rozevřen, takže mohou nazírat do svatých, nebeských úradků Páně a mohou poznávat velikou vznešenost a všelásku svého Stvořitele.

Žijíce a tkajíce, jsou ve tvořivém proudění Světla a proudí s ním síly duchovního chtění ven a dolů, spoluutvářejíce, spolutkajíce, vdechující život do zhutnění....

Všechno bytostné prastvořené, všechno duchovně bytostné dokončilo svoje nejnádhernější dílo.

V radosti kolébají se v každé sféře a druhu, které naplňují a vyzařují jádro své podstaty. Jásavými zvuky zpívají miliardy svítících bytostí, jásavé hymny žhnou v čisté uctívající kráse květin. Zpívající, jako jemná zlatá vlákna šumí větve vlnících se stromů a nádherné ovoce třpytivě

nabízí osvěžující šťávy jako potravu a voní s květinami v horlivosti nádherného zrání.

Šumivě jako věčné vodopády plynou posvátné proudy poznání a milosti zahradami Božími. Staří vznešení duchové byli zavoláni, aby střežili a chránili životní sílu, která tu v zárodku táhla dolů.

Bylo to jako veliké a mocné stěhování národů, které započalo zde nahoře v později stvořených zahradách blažených.

Tak také můj duch, dlící na vysoké hoře, pohlížel dolů.

Přítom zjevilo se mi mnohé obalování, zhutňování a uzrávání.

"Lidský duchu, nadešla tvoje hodina vnoření se do hmotnosti, aby uzrálo tvé vědomé Já!" Tak zněl hlas Nejvyššího břeškně jako zvuk pozounů v mocně kroužícím vesmíru.

Bylo Světlo. Světlo se rozšiřovalo a pronikalo silou Jeho Ducha veškeré temnoty.

Bude to věčně nepochopitelné pro představivost rozumu každého pozemšťana, jak působilo tkaní sil, když Bůh uvolnil pohyb Světla přes jeho původní hranice.

Jak tenkrát všechno bylo, jak rostlo, pohybujíc se a kroužíc také hutností. Stávalo se těžším, klesalo a přitahovalo druh k druhu. Z plamenného Světla stal se oheň a ohnivá masa plamenů stala se koulí, vznášející se a vyrovnávající se, věčně kroužící v rytmu a zákonu slunečních kruhů.

Věčně oživující, formující a zdobící čistě bytostní obetkávali ona zhutnění světla, ze kterých se měla státi tělesa. Jak byli krásní, jasní a jemní, plně rozzáření v tekoucí Vůli svého Stvořitele, zachvívající se ve vyzařování, působícím v mocném prázakoně.

Jako nejjemnější, světlem utkané závoje, plynuly postavy, podobající se hlavně plamenům a hvězdným vilám, skrze jemné proudy zhutňujícího se tkaniva.

V podivuhodných proudech a pohybech kroužily části světů v zákonitě samostatném vývoji v nedohledném prostoru.

Byla to bezbarvá úplně jemná hutnost, do které se vnořily tyto zárodky, a která na nich způsobila tak podivuhodné změny. Bylo to, jakoby kolem jejich zářících, téměř tekutých jader byl obalen jemný, neviditelný plášť, který vytvářel za sebou tiché záhyby a působil jako jemná blána na vřelém, vařícím se mléce.

Jemný chlad rozprostřel se jako měkký plášť, který byl úplně bezbarvým a v protikladu ke svítícím zárodkům světů působil jako temnoty.

Tím ponořily se do takového stavu a balily se takovou hutností, která byla jimi přitažena a na kterou samy přitažlivě působily. Zachvátil je podivuhodně vyrovnávající zákon pohybu, řadily se ve skupiny a druhy dohromady, nebo se rozdělovaly podle moudrého rytmu a pohybu, který mohl být samozřejmý pouze jim.

Z tohoto rytmu vytvářelo se něco, co mělo svůj původ již ve věčném ráji: záchvěvy, pohyb a přeměna záření v odstupňování světla a tóny barev. Mocnými pohyby vytvořil se na velikých točících se tělesech žár, žhavost a plamenná výheň a vytryskáváním věčně dále působících sil do hlubších, chladnějších hutností, vznikalo stále silnější zhutňování, až se nakonec utvořila tělesa.

Posvátným bylo toto působení, posvátným bylo řízení Světla a síla, která se tu duchu zjevovala z říše Boží.

Tak vznikl prostor a čas ještě dříve, než povstal nějaký tvor, který by mohl změřiti prostor a čas nekonečnosti tohoto stvoření.

Avšak tento širý a obsáhlý svět, který rostl vstříc svému bytí, nebyl osamělý. Obklopovalo ho posvátné, čisté tkaní, jako jemné světelné tkanivo nořilo se do něho a proudilo v něm a počaly jím pronikat Spojující, Vedoucí a Pečující.

Podivuhodně a posvátně pečovaly jemné světlé Alby, vyslané z čistě duchovního, o růst, o prožhavení působení ve hmotnosti. Jemný, avšak podivuhodný svět krásy, péče a vzrůstu, vznášející se nádhera zahrad působících přání Stvořitele, nesli dolů čistí Elfové, kteří chtěli připravit hmotnost. Také na ně rozlilo čisté duchovno za tím účelem svoje posvátné síly.

Nepojmenovatelné epochy přešly v řízení těchto krouživých sil a v lůně zárodků spočívala posvátná síla vůle Otcovy, kterou věnoval všemu stvořenému a později stvořenému.

Všechno se zachvívalo ještě v bezejmenném bytí. Bylo to však protkáno jediným, velikým jménem, které znali jen věční a to pravilo, co věděli a prožívali jen věční duchové: " A M E N " .

Že já, Jan, mám vydati jednou lidstvu svědectví o velikých tajemstvích stvoření, pravil mi Ježíš Kristus kdysi na své pozemské pouti. Také můj duch nevěděl v pozemském těle nic o starém vědění, které vsál do sebe N A D pozdějším stvořením.

Můj duch cítil jen úzké spojení s Božím Světlem Ježíšovým, které nedovedl nikdy pochopiti. Poněvadž můj rozum byl jako rozum dítěte, nechával jsem se vésti jenom velikou láskou, která mne zcela naplňovala.

Když jsem našel Světlo světa, jak bych mohl kdy zanechat, nebo nehledati dále se svou největší silou?

Když Ježíš mi to kdysi řekl, cítil to ovšem můj duch a uchoval to v sobě, avšak moje srdce to nechápalo. Když jsem byl zproštěn pozemského břemene a když jsem se opět nalézal v modrozlatém světle věčného domova, když jsem viděl opět změny času ve hmotě a jasným okem pozoroval veliký, věčně kupředu a dále se valící pohyb věčnosti, tu prožil můj duch vše, co žil a v dobách krátkého bolestiplného snu zapomněl.

Jako dítě a přesto starý a vědoucí klečel můj duch u nohou Ježíše, Syna Božího, který mu zjevil přicházející cestu Vůle. A pohleděl do Světla Božího, do jeho jasu plného milosti a pravdy.

Amen, svaté jméno, Bůh, Světlo, Život, Živoucí zákon, zachvívalo se ve vesmíru. Bylo jen prasemě nejčistších duchů. Chtění nejčistších duchů je rozsévalo a dech čistoty pohyboval proudy živoucího stvoření. Na těchto proudcích snášeli se Pomáhající, Spojující a Utvářející. A tito vybudovali si ve světlé stejnorodosti svět, který měl nésti hmotu obalováním, výživou a vyzdobováním.

Nejdříve byli vzdušného a ohnivého druhu, avšak ještě úplně světlí a jemní, podobni plamenným závojem s bílou a ohnivou silou záření. Vyhlíželi jako tekoucí světla, jako lesknoucí se proudy nejčistších vod, které jsou prozářeny světlem slunce.

Tam, kde se jim líbilo, posílala je působící Vůle a tam také zůstávali podle jistého vědění svých bytostí. Tam pracovali svým způsobem tak, jak se to učili v ráji od svých pravzorů a prarodičů, živě z toho tvoříce a cele se zachvívajíce v rytmu prazákonů stvoření. Z prastvoření přicházelo vše nekonečně mnohotvárné a vznešené, proudilo a pulsovalo to mohutným vesmírem, který poskytoval nedohlednou možnost rozšíření.

Všechno se pohybovalo v sobě přiměřených druzích záchvěvů, bylo udržováno a podepíráno vám nepochopitelnými zákony, které samy proudíce ze záchvěvů, byly napájeny shůry a připravovaly stále novou půdu možnostem rozvoje.

A nadešlo veliké působení a z oslepujícího moře Světla objevil se nad vlnícími se vodami života DUCH BOŽÍ, nad pohyblivými kruhy stvoření, které byly proniknuty bytostnými zárodky a budujícími bytostnými. Tyto kruhy byly směrem dolů stále hutnější, chladnější a méně světlem proniknuty.

Duch Boží povolal Prastvořeného Merkura a to byl okamžik pro stvoření, kdy chvějíc se cítilo Vůli Boží. Zavolal prastvořeného bytostného ve jménu svém a on, Merkur, pán nade vším bytostným a nade všemi živly, začal působiti dole ve hmotě. Vytáhl s armádou svých věrných a v tomto okamžiku projevil se to jako zákon, který svou činností vnesl do stvoření.

Bylo to podmíněno zákonem pohybu, že po rozšíření musí následovati stažení, po oteplení ochlazení, v posvátném rytmu Božího dechu. A z toho vznikla přitažlivost stejnorodého.

V rozličných úrovních se to podivuhodně vyvíjelo, podle jemné lehkosti a propustnosti světla tvořily se přiměřeně světlé, lehké a jemné látky. Oddělila se voda od ohně, vznikly hutnosti skrze ochlazení a sraženiny, které se staly základy, formami a hutnějšími látkami.

Třpytíce se zlatem, stříbrem, nebo měděnou barvou, kovově se lesknouce a přesto jemné jako vlna nebo pěna vytvořily se tyto prazáklady zásahy Merkurovými, který vysílal své síly záření do hmotnosti. Podivuhodná vlákna pronikala kruhem stvoření, v němž se soustředila světová slunce a podle zpěvu chóru záření z věčnosti rozezvučel se hukot sfér a zpěv slunečních proudů pod

mohutným žezlem Merkurovým, řídicím záření.

Byly tu při díle kosmické mocnosti nepochopitelných druhů, které byly uvolněny řízením prastvořeného a bytostného působení. Tato teplá a vroucí živná půda pozdějšího stvoření nesla v sobě již zárodky hmotného života, které měly v důsledku své snahy ke Světlu rozvinout se opět vzhůru.

A každý druh, který ze chtění prastvořených duchů byl již vzorně vytvořen v bytostném bytí, vyrůstal v pozdějším stvoření stejnorodě a zhutněn vzhůru ze hmoty.

Zprvu podle chtění a působení jemných, květinových světlých Alb, tvořila se vysoká, bujná, vlnící se stébla s jemnými, široce rozloženými větvemi. Byly úplně podle jejich druhu a Alby na nich sedávaly a potápěly se do měkkých, teplých základů, z nichž vyrůstaly jejich kmeny.

Zvonění a zurčení tu začínalo ze spodu a tichý šepot shůry, neboť ony mohly se dorozumět s hmotou, která jako jejich semena vyrůstala vzhůru a přece byla jiného druhu než ony.

Třepetající a lesknoucí se blížili se shůry Elfové světlých semen v nezměrném počtu, nesli jemná, práškům podobná zrníčka, která počala tiše padat ven, na jemné úrovni a Elfové řídili let těchto zrníček svou vůlí, neboť byli jiného, silnějšího druhu.

Všechno, co bylo vytvořeno v prastvoření, vyvíjeli bytostní na svých příslušných úrovních. Jako vzor a předobraz vyrůstalo v jejich jemné říši to, co později také pod nimi ze hmoty mělo vzniknouti.

A tak se stalo, že kolem oplodněných světových těles kroužila ohnivá slunce, jejichž teplo a záření podporovalo zárodky a v kroužení a v zájemném působení vytvořila světlo a stín a označila změnu času.

Dávno dříve než člověk se svým počítajícím rozumem byl zrozen k životu.

Stříbrojasná čistota rozšiřovala se nad pozdějším stvořením. Hmotnost dýchala klidně a stále v posvátném klidu Božských zákonů. Jako obrovitý, svítící briliant protkaný mnohonásobně svítícími paprsky světla, bylo hmotné stvoření v tomto stádiu vývoje.

Dráhy světů tkaly své cesty kolem sebe a skrze sebe. Od nejprvnějšího a nejhornějšího světového kruhu až do nejhlubšího světového kruhu, byly pohyby tohoto koloběhu světových sluncí přizpůsobeny vždy dotyčné hutnosti podle zákonů stvoření.

Záření z těchto těles způsobovalo nejpodivuhodnější světelné zjevy, obetkávalo měkkými, jemnými výpary sluneční tělesa a pak vytlačovalo je vzhůru až do jisté výše, kde byly tak přitahovány jinými světelnými tělesy. Kolem každé takové hvězdné koule vířil její dech v jemné vrstvě výparů hvězdy. Ke každé takové hvězdné kouli schylovali se pomocní, budující a spojující bytostní, kteří odpovídali druhu podstaty a vydechování hvězdy.

Nebeskou duhu, propouštějící světlo, čistou a rozlehlou protkávali světelnými vlákny a mosty svého bytostného působení.

Ponořovali se do hmoty, aniž by se s ní spojovali, neboť byli úplně jiného druhu. V každé části světů vytvářela se pokaždé úplně jinak utvářená hmotnost, každá jasná, vzešlá jednotně ze zákonů a proto neodchylná od své čisté původnosti. Podivuhodné síly shůry pronikaly veškerou hmotností.

Jako krásný plod nebo květina, rozvíjela se ve svéráznosti své podstaty, podobajíc se duchovnímu obrazu tak, že duchové Světla, když se dívali shůry do křišťálové jasné stavby stvoření, viděli věčně se vlnící moře barev a světla, na němž a v němž plavaly čisté, světle zářící, široce rozevřené květiny jako lekníny a v němž se potápěly nádherně zářící plody ...tak líbezné, čisté a půvabné bylo vyzařování útvarů, jež vznikající části stvoření jemnohmotně kolem sebe spořádaly.

Bezmezný jásot uchvacoval ony bytosti, které byly vyslány vůlí Stvořitele dolů, aby tam působily a které předly a tkaly svá jemná síťová vlákna, spojující tak všechno s vyššími sférami a vytvářející mosty, aby čisté duchovní chtění mohlo se jednou ponořit také do hmoty jako ony.

Jásot a dík těchto bytostí byl jako hymnus, který věčně zazníval až ke stupňům Božího trůnu. Všichni věční duchové znali jeho zvuk, který se jim zdál býti šlehajícím jako plamen, jež bytostní přinášeli svému Stvořiteli.

V této čisté, obrovské, světlé pavučině stáli oni duchové, kteří na hranicích kruhů sfér čekali na svůj odchod ke splnění a dívali se s díkem a úžasem dolů na bohatou krásu Božího stvoření.

Radostí, jásotem, teplem a silou, láskou a čistotou zvučely a zpívaly paprsky a napájely všechno, co tu bylo. A později stvořené tkaní a předení tvořilo dále podle myšlenek Božích a bytostní stavěli svůj světlý hrad nad hmotou. Měl to být vzor pro všechno vznikající, co vstupovalo do procesu zhutnění.

Zde zelenaly se nádherné, zářivé lučiny, šuměly potoky a prameny plynuly lučinami a ústily do hluboce modrých, rozlehlých a vlnících se jezer. Vlnité pahorky řadily se k rovné, nekonečně rozlehlé rovině. Hluboké, vlnící se kapradovitě lesy se třpytily jako smaragdové klenby.

Mocně vyrůstaly do ohromných výšek. Tyčily se vzhůru jako posvátné domy. Vznikaly palmové háje, které se podobaly krásným rozlehlým a šumícím zahradám zlatých lesů ráje a na výšinách prudce stoupajícího pohoří vyrůstaly stromy velmi hutných, ale drsnějších kmenů.

Na nejvyšším vrcholu hor trůnili nejvyšší vůdcové bytostných, kteří rozličně roztroušené části světů opatrovali a o ně pečovali. Oni jsou světlé Alby, abych to vyjádřil, vám srozumitelným slovem.

Jedním z kruhu stvoření, nyní nejdůležitějším pro lidského ducha, poněvadž doba soudu přivedla k němu Pána, jest Ephesus!

Nejlehčeji bude proto možno vysvětliti lidskému duchu působení oněch bytostných pomocníků, kteří jsou určeni pro Ephesus a hlavně pro zemi. Z malého a nejmenšího může být pak obzor rozšiřován a to, o čem se tu vypráví, možno pak přenést na mnohé vzdálenější části světové stavby.

Proto budu nyní mluvití podrobnějším způsobem jedině o *EPHESU*.

Bylo to vlnění a pohyb v bytostných úrovních a zcela jiného druhu než jemná a hrubá hmotnost byla látka, kterou tito bytostní utvářeli. Tvořením a prováděním napodobující Božskou vůli, přizpůsobovali se druhu svého okolí a přetvářeli je svým vyznařujícím chtěním tak, že se mohlo tvořiti úplně podle vůle Stvořitele, ovšem tak, že odpovídalo svému rázu.

Tak bylo stále napodobováno a utvářeno v každé sféře to, co v ráji prastvořené vyšlo z ducha Páně. Právě tak pohyblivá a trvale se měnící jako tam, krásná prastvoření Světla je tato říše bytostných vůdců živlů, kteří jsou spojeni se hmotností.

V těchto překrásných zahradách a věčně se znovu tvořících hájích žijí světlí Asové a svým tkaním působí dolů do hmoty. Podobno činům tvořivých praduchů ráje, jest také jejich konání uctívajícím pohybem v rytmu záchvěvů stvoření.

Jako jemné, světlé provazce pronikají a oživují působící vlákna jejich chtění tyto sféry. V této říši je také světlé zvonění a zvučení, ale úplně jiného druhu, než hučící zpěv světla ve vyšších říších.

Je to šumění a bublání líbezných zvuků přírody, jako perlivé bublání prýstvicích pramenů, jako jemný zpěv větru vanoucího nad loukami a poli, nebo jako hukot divoké bouře na moři a jako dunění ohromných vln. Je to šumot a svištění divokých horských lesů, kdy je slyšet dunivé pády stromů a rachot skal, kdy ohnivě světlé plameny blesků sjíždějí dolů a divoké zátopy valí se dolů z mraků, vybičovány zvířaty podobnými koním. Mráčky jemných výparů táhnou se jako divoké, rozsedlé skály mezi bojujícími živly a příboj vlnícího se působení jejich chtění naráží na mocné protiproudy, které vysílá otec slunce.

Otcem slunce nazývají svého pána, který je řídí a vede a od něhož pochází moudré pokolení Asů. On je vůdcem všech pohybů Světla a je podřízen Merkurovi, který shůry na zlatých vlákních vůle plní rozkazy Páně. Otec slunce volá do služby a jeho družina je mu věrně oddána. On pohlíží ve svém působení na všechno ze zářícího slunečního světla a sám vypadá jako slunce a když chce přijmouti na sebe postavu, tak je krásný, světlý a bílý jako jarní mladý den.

Oslepující zlaté copy padají dolů, má bílý, zářící obličej a světlé modré oči. Postava je štíhlá a plná síly a kolem něho plynou dolů jiskřící paprsky, podobající se zářivou silou paprskům matky slunce, nejsouce však tak hutnými jako tyto.

Zářící a svítící sluneční kruh má kolem hlavy a zlaté světlo objímá jeho štíhlé tělo. Je to široký, věčně kroužící pás ozdobený žhavě svítícími hvězdami. Otec slunce nosí na nohou zlaté boty, které jsou jako tekuté, lesknoucí se zlato.

S koloběhem slunci jezdí kolem světů. Jeho oblačný vůz, lesknoucí se střídavě zlatem a stříbrem je tažen nádhernými oři, jež se podobají krásou a rychlostí duchovním ořům prastvoření.

Jako obláčky z jemné, světlé mlhy, zdá se býti tento jejich druh, tak jako všechny jejich výrazové formy, které se trvale mění a pohybují.

Po boku otce slunce procitla zářící, zlatovlasá Sif, jako nositelka veškeré krásy květin, panna šířící jaro. Z jejích světlých rukou proudí barevné útvary, které rozsévají pestré květiny na lukách a nádherně vonící květy na stromech. Milostná jest její tvář, jemně bílá jako list květu a hluboce modré jako pomněnky jsou její zářící oči.

Ve své podstatě spojuje zemské a vzdušné. Tvář září věčnou radostí, teplem a láskou. Rozšiřujíc štědře kolem sebe, kráčí bosýma, svítícíma nohama po světlých oblacích, které při jejím zjevu nabývají krásy síly a pohybu.

V šumících hájích začne to jásat, houfy krásných ptáků poletují a vznášejí se kolem ní, aby se osvěžili v její zářící blízkosti a kvetoucí květiny pozvedají své hlavičky a dívají se vzhůru. Hvězdné víly, milostné jako dech ve svých žhoucích, jemných barvách, kráčí za ní, přitahující sílu všech paprsků k sobě, vyrovnávající její dary a trvale všechno nově přetvářejíce. Povzbuzují veškerou plodnost.

Se vzrůstem a vznikáním stvoření stupňoval se také vliv bytostných. Stále více takových světlých pomocníků zalidňovalo jejich říši, která se táhla kolem hmotnosti a pronikala skrze ni.

Zatím, co se šířila tato bytostná říše přijímající veškerou krásu z rukou Páně a přenášejíce ji přeměněnou dál, vyvíjela se v těžkopádné pouti, v dlouhých obdobích, příroda.

Ptáci jásali, modře klenula se obloha a mohutná moře vysílala svoji vlhkost pomocí oslepující síly slunci.

Nad hmotností země rozšiřovala se hřejivá síla a z hvězd proudily hojné paprsky osvěžující a vyživující svět.

Zvířata nepopsatelných druhů a velikostí vyrůstala na vlhkých močálech a žila na vysokých, písčítých březích, ba dokonce se již těžkopádně pohybovala v moři hlubokých, palmových a listnatých lesů, které šumíce a zpívající pohybovaly se nad bublajícími bažinami. Zvířata podivuhodných druhů vyrůstala v tomto světě a ve dlouhých, sluncem prožhavených obdobích nejbujnější vegetace a bohaté potravy, rozvíjela se a přetvářela se v podivuhodné formy.

Tak v tomto trvalém vlnění a tkaní vyrůstalo do nepopsatelných výšin vše, co bylo zrozeno z pramenů silocentrál stvoření. Bylo to čisté, veliké, krásné a gigantické ve svých rozměrech. Všechna tato krásu a původní síla byla vetkána do sítě záření, která miliónovými vlákny, barevnými a zářícími byla s ním spojena.

Jako vyživovací šňůry zasahovaly do vlastního bytí každé bytosti a do krásně svítících mušlí, které v hlubinách jasných vod se vznášely, rozvířaly a zvolna klouzaly do hlubin.

Vlnící se vody skrývaly něžně zelené lesy vlnících se kapradin.

Jiskřící ryby plavaly ve vodách překvapeny a plny hrůzy se zastavily jednoho dne, neboť nad jasnou hladinou sklonil se jakýsi stín. Jasný jako v zrcadle, objevil se tam nahoře obličej - podivuhodná tvář.

Bylo to zvíře, neobyčejně dokonalé postavy, byla to tvář, která nejevila v sobě jen zvířecost. Jevila mnohem spíše tahy předoucích a tkajících pomocníků, kteří často pospíchali od stromu ke stromu a od řeky k jezeru. Potom mnohokrát jako ryby ponořili se do vod, pohybovali se jako ryby a přece měli na hlavách krásu a cosi zralejšího než zvířata. Byla to ona dozrávající těla, která byla vytvořena, aby se stala prvními schránkami pro zárodky lidských duchů.

Podivuhodné tkaní přírody a podivuhodné vznikání tvorů viděl duch, který vnořil své oko do Ephesu.

A Jan pravil v modlitbě :

" Pane všeho stvořeného a později stvořeného, Ty prameni Světla ve věčnosti! Nech mne, věčného svědka Tvé velikosti putovati po všech cestách, které Tvá Božská láska daruje tvorů k naplnění, v němž bych směl sloužiti svým duchem ve věčnosti. Pane, znám Tvoji moc a velikost a chci o tom svědčit až do hlubin Tvého stvoření."

Nepopsatelný pocit štěstí naplnil ho ihned po modlitbě a jásavě chvěla se blažená jistota ve slově, které zřetelně cítil:

Je ti to dovoleno!

Nadešla veliká světlá hodina stvoření, zachvěly se prazáklady svatého Světla a vody věčného života hučely dolů do hlubin.

Zárodky živého ducha lidí proudily dolů do hlubin. Jako zlaté jiskry, jako miliardy maličkých sluncí vyrazily do nekonečně širokého prostoru, neboť to byl okamžik, kdy Boží vůle, Imanuel, stanul nad pozdějším stvořením v zářivém Světle svého Otce!

A Boží vůle promluvila slova :

" Vystupte ven a ponořte se do zralé hmotnosti ! "

Přemocné kroužení hýbalo pozdějším stvořením a na posvátném cimbuří vysokého hradu bytostných plápolal oheň dokončení.

Plamenný ve své zralé kráse, trůnil Pán nad všemi živly, Otec slunce, dárce života. Zralost šuměla z bytostné říše vzhůru ke Světlu Svatého Ducha.

Všechno bytostné v blaženosti vděčného poznání pozvedalo ruce i hlavu k modlitbě. Síla vířící hojností světla obklopovala s hukotem bytostnou říši. Život proudil, světlo planulo a život se perlil jako šumící zlaté víno. Na nejvyšších výšinách hradu trůnili vůdcové živlů a radovali se z šumícího díla ve své hojnosti sloužící lásky. Přemocný pohyb hučel vesmírem.

Tryskající jiskry podobné maličkým sluncím proudily v hukotu tlaku mohutným obloukem ven. Při pohledu shůry se zdálo, jakoby roh hojnosti prastvořeného ducha vysypal miliardy slunečních tělísek, podobných živým bytostem, ze stvoření.

Hojnost tohoto požehnání rozlila se jako nálevkou na určité místo ve vesmíru.

Hmotnost světové části Ephesu nacházela se však v takovém pohybu, který ji stále hnál v prazákoně rytmického letu po drahách Božských zákonů na totéž místo. Valící se hučící vlny šeptaly, zvonily a zpívaly v posvátně čistých prazákladech hmotností ve vyzařování živelných sil. Část světů byla nyní připravena přijmouti do sebe první zárodka ducha a pospíchala k místu naplnění.

Posvátně čistým, jako dřímající novorozené dítě byl tento oddíl stvoření, ozdobený veškerou krásou, kterou bytostné darovalo a kterou bytostní v láskyplné péči vybudovali a zformovali ve Vůli Boží. Vesmír se leskl, zpíval a zvonil. A nad touto zralou, kvetoucí, zvířaty a krásnými rostlinami ozdobenou a oživenou hmotností žili bytostní ve své říši, zářící ve své kráse, bohatství a radosti jako vzory pro všechno vytvořené.

Byl to nejvyšší bod, na kterém zářil hrad otce slunce, vyzdoben nejvyššími dary. Svazky paprsků v nesčetné hojnosti proudily dolů do hmotnosti a pronikaly jí, plynouce a tkajíce ve stálém lesku nejsvětější čistoty a síly.

Pevně napnuty byly tyto svazky, žhavým jasem svítily jejich barvy.

Všichni věční jásalí a děkovali Pánu, když skláněli své tváře, aby viděli, jak nádherně kvete stvoření. Radostně děkovali Pánu, když viděli tuto radostnou činnost. Byl to proud nepopsatelného pohybu, který zachvátil stvoření a jako svatý slavnostní jásot zněl tento pohyb všemi sférami. Jako lesknoucí se svítící vlny valila se tato plamenná záplava kolem hory Walu, kde trůnil otec slunce.

S jásotem zvedaly se víly z perlicích vod. Elfové vzduchu přilétali a tančili veselé reje. Elfové květin obklopili pahorek hradu bytostných vůdců nejkrásnějšími květy a mohutné obří postavy vybudovaly mosty, zdi a brány vysokého svatého chrámu.

Z postavy otce slunce proudila zářivá vřelost a zlaté světlo. Mocný mladík, téměř veliký jako on, vyskočil se smíchem, třímaje kopí a štít a vlající ohnivě světlou bradou a hluboce modrýma blýskavými očima.

"T h o r" zaznělo to v kruhu kolem.

Byl to zpěv jeho jména, které mělo v sobě dunění živlů, zvláště hukot hromu. Divoká družina bytostných postav běžela za ním, jakoby chtěla proletět lesy při bouřlivém veselém lovu. Nyní se však zdálo, jakoby se řadili všichni u nohou otce slunce, který stál v lesku své záře na vysoké hoře a zdravil je.

"Pane !" modlili se, pohlížejíce do věčných výšin, které se šířily v lesku Světla, v němž bylo možno rozeznati jako stupně lesknoucí se sféry.

"Pane, my víme o posvátné hodině Tvého požehnání a chválíme Tebe."

Byl to otec slunce, který takto mluvil. Nad ním rozzářily se oblouky svítící stavby světů a rozžhavyly se paprsky chtění čistých, vznešených duchů, kteří z vyšších úrovní působili dolů k bytostným.

Jako řetěz prožhavl se článek za článkem ze shora dolů, stále svítivěji rozvírala se zlatá propast, která měla spojit nejvyšší bod bytostného této hmotnosti s duchovnem.

Bylo to, jakoby nastal okamžik, kdy dva zralé body se navzájem dotkly, aby se vzájemně do sebe včlenily. Pak nastal klid v blaženosti splnění a klid blaženého ticha. Zdálo se jakoby se vlnilo nebe ráje s pozemským světem. Jiskry světla vyletěly z něho, tryskající a oslepující. Byl to již jiný zvuk a jiné tkaní ve hmotě stvoření než dosud.

Bytostné splnilo svoji úlohu, aby bylo mostem pro duchovní zárodky, které byly přijaty jemnou hmotností, aby se mohly spojit s hrubohmotností. Přečísané svítící obaly obklopovaly tvary zářící zdravými, mléčně matnými barvami, jež prozrazovaly jejich druh.

Malé, zlaté zárodky Světla pronikly dolů a byly obaleny těmito lesknoucími se obaly, aby mohly darovat zralým zvířecím tělům nevědomé duchovní, aby bylo povzneseno nad svůj druh opět ke Světlu.

Lidský duchu, pohleď jak tvůj zářící zárodek byl roztroušen a padl do úrodné půdy - hmoty. Bytostní pomocníci stvoření a prožhavení tímž Božím Světlem, obklopovali tě zářivou láskou. Spojovali své čisté, pomáhající síly s kvetoucí hojností a vytvářeli rajskou zahradu, ve které by mohl uzrávat duch člověka.

Brzy se stalo, že se probudil a zpozoroval krásu svého bytí. Hojnost stvoření kvetla a zářila kolem něho. Na hluboce modrém, svítícím, křišťálově jasném nebi, zářilo slunce, které dávalo překrásné světlo všemu stvořenému... Rozlévalo je na bujné listy, které vyrážely v jeho teple, a na rozlehlé lesy, jimiž pronikalo jeho světlo v krásných třpytivých paprscích.

Vlahé vody prýštily z vlhké půdy, slévaly se v potůčky a bublavě pospíchaly k malým jezerům, na jejichž březích vyrůstaly krásné květiny. Husté lesy byly naplněny vůní vysokých kapradin a dlouhých, vlnitých lian.

Na rozlehlých, zelenajících se pahorkovitých stepích, které se šířily na západní straně, vyrůstaly opět jiné druhy travin, krátké mechy a nízká křoviska. Tam ztrácela se půda v písčité rovině, kterou olizovaly vody zálivů širokého, modrajícího se jezera.

Do těchto zálivů ústily široké potoky, které rovinou protékaly sem z lesů. Teplá byla půda, ze které vystupoval chvílemi kouř a rozvíraly se rozlehlé jámy, z nichž tryskal tekutý oheň.

Při tomto přírodním zjevu rozechvělo se okolí na dlouhé hodiny lehkým vlněním.

Zdálo se, jakoby půda, na které rostly ty krásné lesy, byla úplně tenká a měkká, jakoby to byla jen vrstva, ze které prýštily ony teplé, dýmající prameny. Při každém lehkém zachvění lesů mnoho se změnilo.

Na mnoho oběhů měsíce byla pak vrstva v trvalém pohybu, nad rovinou i mořem ležela jemná oblaka kouře, jež zdála se zatahovat hvězdy nocí, zatím co zespoda byla chvílemi ozařována růžovými, chvějícími se plameny.

Tak podivuhodný, bohatý život rozkvétal z popele vulkanických výbuchů, který byl pak roznášen mírným větrem a pohnojil rozlehlé roviny. Rok od roku, jak duch z putování slunce viděl, měnila se zvolna chladnoucí, vulkanická země. Ozářeny světlem, čisté, teplé a vlhké, zvedaly se její mírné pahorky v paprscích slunce.

Milé byly hlasy této přírody, hýčící nádherou probuzeného života. Vítr tu zpíval, když vytvářel vyrovnání silného slunečního tepla s mořským chladem, až moře vrhalo vysoké vlny.

Pohyby vzduchu v pravidelných proudech podle postavení slunce, přizpůsobující se jeho východu a západu, ovívaly tento svět. Na této části světů Ephesu byla jistá podobnost s vývojem života na všech ostatních hvězdách.

Čím více byly si podobny teplotou, tím podobnější si byl duch jejich vegetace. A přece jevily se již rozdíly, které průběhem dob byly stále zřetelnější.

Podivuhodný život naplňoval svět planet kroužících kolem slunce. Byly obklopeny hojností vznášejících se svítících duchů a bytostí, které oživovaly, utvářely, vedly a poučovaly hmotnost.

Každá z velikých, zářících hvězd, jež kroužily kolem světového slunce, byla obalena jemným, chvějícím se fluidem. Do tohoto vydechování jemnohmotného druhu ponořovali se rádi oni bytostní, kteří byli sympaticky dotčeni tímto druhem.

Líbezná růžová tvář mimořádné krásy zahalila chvílemi svou svérázností onu planetu, kterou vy ještě nyní nazýváte Venuší. Tehdy neměla ještě žádného jména z hlediska lidského rodu.

Duchové znali to však jinak, neboť tato planeta vyzařovala v tisícero násobném zředění a zhutnění opět proudy vůle oné duchovně bytostné královny Astarté, která do sebe vsála krásu a byla kněžkou Božské čistoty.

Zářící diadém modrého světla korunoval její stříbrojemný vlas a dech růžové záře se linul z její tváře. Obrazem a kopií této duchovně bytostné byla ona bytostná Astarté, dcera otce slunce, která dávala hvězdám jaro a květiny a přeměňovala je v ráj. Toto byla planeta chvějící se stejnorodě s ní, která jako ona sama vysílala nejjemnější paprsky růžového světla.

Na jejich vlnách přitahovaly se stejnorodé záchvěvy a jejich chtění přitahovalo opět ony jemné duchovní záchvěvy krásy hmotnosti a proto na této planetě vytvářely se květiny netušené krásy, barev a tvarů.

Tyto květiny plavaly na širých vodách, na nichž si pohrávaly líbezné vlny, které s pěnicí korunou blížily se slunnému pobřeží, na jehož jemný písek, lesknoucí se oslepující čistotou, vyplavovaly hvězdícovité, perlící se mušle. Veliké, široce rozevřené misky ukazovaly ještě živoucí útvary zvířat, které však rychle vysychaly ve žhavém světle slunce.

Bytostné ženy, jemné jako mlžné závoje shromažďovaly třpytivé výpary těchto muší a pečovaly o ně starostlivými rukama. Tyto bytostné postavy zdály se býti z pěny a zdálo se, jakoby svými jemnými nohama tančily nad světlemodkými vlnami jezera. Jejich postavy byly bílé, vybrané krásy a jejich tváře se leskly jako perly.

Na této hvězdě nacházely se mnohé bytosti vodní a mnozí duchové vzduchu. Všichni měli jiné formy, než jejich druhové, kteří obklopovali a oživovali zemi, byli lehčí, pohyblivější a něžnější, ačkoliv to častokrát byly tytéž bytosti, změnil se úplně jejich vzhled v jinorodých záchvěvech okolí.

Nad ostrovy proudila teplá, sladká vůně jejich tkaniva, k němuž přiváděli svá nová tvořivá vlákna. Měkké větry šuměly a rozlehlé vysoké zahrady s nekonečnými háji a hlubokými, azurově modrými studnami se otvíraly, aby přijaly milostné bytosti.

Zářící zvířata žila ve vodách, zářící zvířata krásná jako krajkové, vznášela se nad květinami, jež se tu kolébaly a šuměly na rozlehlých polích jako červené máky.

Když slunce chýlilo se k západu, pak letěly hluboce modré překrásné stíny nad tímto světem. Veliký a rozlehlý jevil se shůry. Vody jeho moří se pohybovaly, když rytmický průvod měsíců žhnul na temně modré obloze, počalo zase nové světlo nového slunného dne vystupovat na jasném nebi.

Jako nekonečné moře zalidněné plovoucími hvězdami jevilo se to bytostným duchům, kteří mohli plavati v tomto moři. Jako v síti z mnoha vláken a mnoha paprsků duchovního, bytostného a jemnohmotného druhu, bylo zapleteno každé světové těleso a viselo kolébající se, chvějící se a kroužící po dráze, kterou mu předepisovalo hmotné vyzařování.

Podle vyzařování jeho podstaty zbarvilo se také záření jeho dráhy. Nesčetná tělesa hvězd letěla tak v barevné nádheře svých drah, zároveň s částicemi velikých hvězd a vymrštěnými kusy dosud

ohnivých planet.

V mnohých vzduchových vrstvách bylo teplo a žár, které by přivedly vodu do varu. Lidskému duchu není možno, aby hmotně krácel oněmi říšemi světů, neboť jeho tělo by to nevydrželo, poněvadž tyto světy nejsou pro tvory z masa a krve. Tlak vzduchoprázdného prostoru nebude moci překonati nikdy. Proto také žádný lidský duch ve hmotě nebude moci vyzkoumati tyto různé hutnosti, které jsou mu tak blízko a jsou tak nedosažitelné. Avšak duch může se na nich učit.

V době budujícího vznikání ve stvoření bylo to však úplně jiné, žhavější, životnější a převratnější, než v pozdějších dobách, kdy hvězdy byly ochlazeny a chladné vrstvy vylily se těžce a zvolna, poněvadž ohnivé proudy selhávaly a již žádné nebo jen řídké oplodňující plameny vyrážely s párou a lávou z masivních kamenných vrstev. Nynější svět je úplně jiný a přece je to svět stejného dne stvoření.

Svítilící proudy ohně zdály se chvílemi hořeti na nebi jako pochodně. Pak řítilo se planoucí těleso dolů, uchváčeno zářivým pohybem nějaké větší hvězdy a bylo strženo s nesčetnými úlomky sluncí do spirální dráhy.

Mnohdy přeneslo se tímto způsobem semeno jiného druhu od hvězdy k hvězdě a zazářilo podivuhodně fosforeskující světlo v měkkých bažinách, které jednou obdaří lidstvo drahocennými kovy a drahokamy. Tak bylo položeno prasémě k pokladům země.

Tichý šepot letěl nad prosluněnými luhy, když zářící tváře něžných víl se vznášely nad nimi. Různá zvířena pozvedla ohromné hlavy z měkkých mechovitě zelených vod, které shůry vypadaly jako husté, šťavnaté pastviny. Veliké, široce rozevřené bílé kalichy květin se tu kolébaly a místy vyrůstaly na vysokých stoncích z hlíz, které vznikaly v bažinách. Bohaté, svěže zelené, popínavé rostliny bujely ve vodách a tvořily v nich samostatné zahrady.

Různá třpytivá vodní zvířata oživovala tyto močály a veliký zářivý hmyz pohádkových barev a tvarů lezl na vysokých nohách na povrchu bažiny.

Na březích visely měkké, dlouhými listy porostlé větve a kolébaly se v horkém větru. Lezoucí zvířata, která ještě uměla plavat a současně měla i křídla k letu, seděla jako veliké ještěrky na stromech. Také tato zvířata byla třpytivých barev.

Často se zdálo, jakoby širá, světlá země ztemněla stínem, který zakrýval slunce. To ohromná hejna takových zvířat letěla vzduchem, přicházejíce z nitra velikých lesů, jejichž půda byla močalovitá. Zvířata přeletovala na pobřeží velikých vod.

Stávalo se tak za určitého postavení slunce, většinou dvakrát během velikého koloběhu slunce, který trval úplně jinou dobu než nynější rok obyvatelů země.

Bytostní zahalovali toto světové těleso, uzrávajíc ve vývoji bohatstvím krásy a radostí sloužícího tvoření v zákonech Božích. Vytvořili světlé, radostné nebe pro probouzející se zárodky duchů, aby je vedlo, poučovalo a bylo jim vzorem.

Úzce spojeny byly duchovní zárodky s pomocníky oné sféry, byly však také otevřeny vyšším, světle zářícím duchům, kteří touto sférou k nim přicházeli. Znali je a milovali je, neboť byli jim milými a k nim patřícími přáteli.

Průběhem času vytvořily se překrásné postavy, jejichž duchové zdáli se úplně pochopit bytost své hvězdy. Jejich hmotné obaly, zrozené z ušlechtilého rytmu tohoto světa, měly také již onu původní jemnou formu, která se pozdějším zhutněním stala krásnou.

Původně byli ve svém bytostném citění více druhem nejvyšších zvířat, podobných lidem, brzy však rozvily se probuzením jejich duchů v čistě zvířecím těle prožíváním vyšších vlivů, které tyto lidské duchy hnaly k bytostným, jež působily nad nimi. Nejdříve však oddávali se radosti ze života v kráse a hojnosti světa, který brzy s hrdostí majetníků nazývali svým.

Rychle naučili se používat výzbroje svých bystrých smyslů, které vedl převládající duch. Velikýma, dětsky veselýma očima dívali se do světa a s radostí pozorovali své pomáhající přátele z vyšších říší.

Mohli viděti bytostným a z části ještě i duchovním zrakem alespoň vůdce, kteří jim byli posíláni. Tito dovedli s nimi hovořiti zvláštním způsobem, který nelze vyjádřiti slovy. V živých

pojmech ukazovali jim smysl a děje okamžitého stavu. Vedli je na místa vhodná k osídlení, ukazovali jim vznikání a růst stromů a plodů a dávali jim také tušení o řízení svatého Světla, ba mluvili s nimi dokonce i o Bohu.

Astarté i jiné světlé ženy často se jim zjevovaly u posvátných vod, které zasvětili Světlu. Uctívali a milovali Stvořitele a velebili Ho ve věčném přijímání Jeho darů. Dlouho žili jako vyšší zvířata na stromech v mohutně vyrůstajících lesích a stavěli si stále umělejší hnízda. Mírné vánky a jasné, měsíčním světlem ozářené noci přispívaly k tomu, že se mohli zachvívat ve stvoření jako bytosti.

Často shromažďovaly se nesčetné lidské dvojice na okrouhlé mýtině pod velkým, palmě podobným stromem, kde z chvějících se listů zářila Astarté jako světlo měsíce a ony slyšely šepot jejího stříbrojasného hlasu. Tak šeptala jim matka země ústy jejich bytostné matky tajemství přírody, budoucnost a pro ně důležité první pokyny v zákoně života.

Brzy proudily posvátné dary zvonivých paprsků kolem Astarté, která v koruně pralesního stromu vedla rozhovory se svými lidskými dětmi. Brzy obdařila je spojovacími vlákny, které v nich probudily smysl pro tóny a barvy tak, že mladí ještě duchově naslouchali a tázali se: "*Kde jsme toto již slyšeli?*"

Stále více krás proudilo k lidským duchům, kteří udělali první krok ve hmotnosti, aby shromáždili zkušenosti.

V oné době rozdělila se již zvířata v plovoucí a létající, alespoň na hvězdě Astarté. Létající zvířata se opeřila krásnými měkkými péry, žila na stromech a táhla se stále víc do nitra země, zatím co menší část zůstala u močálu a širých moří. Všechna měnila svůj zevnějšek průběhem doby a způsobem svého života. Tak vznikaly stále rozmanitější druhy, kterých tu z počátku zdánlivě nebylo.

V dalekých zářících kruzích pohybovalo se světové těleso Astarté ve zpívajícím rytmu posvátných zákonů a kolem ní žhnuly blízko i v dáli mnohé jiné světy a všechny byly obklopeny tak jako ona láskou bytostných služebníků Božích.

Velmi daleko a přece krásně viditelná na klenbě oblohy putovala mezi mnohými jinými hvězdami za noci na hvězdě Astarté veliká ohnivě červená planeta. Ona bytost, která její žhoucí hmotnosti dávala zhutňování a odpovídala jejímu svérázu, byla podivuhodným způsobem nakloněna Astarté.

Nad věčně planoucím mořem rudé, vroucí hmoty, vznášela se světlá hlava s vlajícím rudým vlasem. Zdálo se, jakoby moc všech živlů soustředil tento bojovně ohnivý bytostný na tomto světovém tělese.

Dále než oba sourozenci veliké sluneční koule, valil své ohnivé tělo hlubinami kosmu. Přesto však se jeho žár vůbec ještě nezmírnil, ačkoliv ve větší vzdálenosti od slunce měl již býti více ochlazen.

Měl sílu slunce samočinnou ještě v sobě a vysílal trvale plamenné vlny a pracoval jako drak ...Jiskry tryskaly v jeho okolí ven po mnohá světlá léta a on sám byl jako ohnivě moře. Neměl nic společného s chladivým, modře se třpytícím leskem své sesterské hvězdy. Úplně rozdílný byl jeho druh. V okruhu výparů, které z něho unikaly, objevovaly se plameny silných výbuchů. Temné dunění vycházelo z jeho nezbádaných tekutých hlubin a mraky, které vysílal, byly plny napjaté síly.

Tu a tam, stále v pohybu, zahořela hlava obrovského bytostného nad tímto chvějícím se červeným světem.

"Thorův plamen", nazývali duchovní tuto hvězdu, které hromy a zbraně ovládající Thór dal výraz a formu.

Úplně tenká, stravující blízkost, kterou nebylo možno nazvat atmosférou, obklopovala toto těleso. Ohnivé a silné elektrické síly proudily z něj. Nic vodního nebylo tu možno spatřiti. V pravěku stvořen byl bez živých bytostí a jen obalující živelné bytosti Marsova ohně měly tu místo.

Rozhořčující, povzbuzující a vzrušující horečné žáry, radostnou bojovnost vytvářející, tak

působily ty nejvzdálenější paprsky z této hvězdy na ostatní bytosti na okolních světech.

V zářivých sítích jemné hrubohmotnosti mohlo oko ducha poznávat působení této planety.

V široce rozvětvených setkáních křížily se tyto síly, které mohly ozařovat duchovní, bytostné a hmotné podle podstaty tvora a podle toho, jak se přiměřeně otevřel. Tak jako mocné slunce podporuje růst všech druhů svou silou, tak působí také každá planeta povzbuzením pro sobě stejnorodé, jestliže opačným směrem působící síly tyto účinky neodchýlí nebo nezruší.

Každý druh měl jinou stejnorodost, od které byl povzbuzován. Tak vznikly zářícími silami Marsu zvláštní kovy, rostliny a kameny v dalším ztuhnutí se zvláštní silou a účinkem.

Mnohé měsíce cítily se přitahovány nepopsatelně sající silou, která v určitém okruhu obklopovala tuto hvězdu. Nemohly již uniknout ven a byly stále vtahovány zpět do jeho okruhu. Také tyto měsíce jsou ještě úplně jeho druhu, tedy ohnivé, nemají však již vlastní energie.

Nemají žádné vody a proto také postrádají překrásného třpytu, který mají hvězdy, jejichž atmosféra je naplněna vodou.

Bytostní, kteří působí na těchto měsících, jsou hlavně zaměstnání vedením záření, poněvadž na živé bytosti nemohou mít žádné vlivy. Bytosti, které se tam tvoří, dosahují také jen stavu jemné hrubohmotnosti a jsou přechodným stadiem tvorů. Jsou jako červení duchové, nemají žádných nohou, nýbrž perutě a jejich hlavy, které hlavně naznačují podstatu jejich bytí, jsou vysloveně duchovně inteligentní. Navenek nejsou krásní.

Svým výrazem se podobají ptákům, jsou velmi pohybliví, mají svůj zákon a svou řeč, nepotřebují však žádné hmoty, nýbrž používají jemnějších sil, které jsou tvorům jako jsou lidé ještě cizí. Překrásné jsou jejich hlasy, které však hmotné ucho neslyší.

Ohromné rozlohy, vzdálenosti celých světů naplněné mocnými proudy, vzduchoprázdné prostory a hučící propasti jemné hmoty rozkládaly se mezi nesčetnými nebeskými tělesy. Pro ducha, který se postavil do této hmotnosti se to jevílo, jakoby se nacházel, jsa ozbrojen vaši představivostí, v ohromné, nesmírně rozlehlé kouli, ve které celý tento sluneční systém spolu s mnoha jinými běží svým zákonitým koloběhem.

Všechno to není ani na vteřinu bez pohybu a ženoucí, proudící síla, která všechno proniká, vybavuje opět mnohé jiné jemné síly.

Hvězdy mají své ochraňující a pomáhající bytostné, kteří pracují v radostném tvoření, pomáhání a spojování, věčné ve službě Boží. Oni jsou nejzvláštnější a nejkrásnější zjevy mezi nimi a jsou nejbližší druhu takzvaných vzdušných duchů.

Ve věnci menších planet pohybovala se také hvězda, která svým leskem podobala se velmi modrému světlu Astarté a která třpytíc se svítivou čistotou, otáčela se ve své předepsané dráze. Podobná světlu hvězdy Astarté byla také hutnost, která se rozkládala kolem ní, chvějící se vodními látkami a zrcadlící se plynoucími obrazy nejlíbeznějších barev. Byl tu mírný lehký chlad a bezpočtu vzdušných duchů prohánělo se v této atmosféře.

Zdálo se, jakoby plavali nedotčení a nepromíšeni s touto hmotou ve věčně proudící, modře se lesknoucí záplavě.

Nikdy lidské dílo nebude moci produkty svých rozumových staveb prorazit tuto vrstvu silně výbušných sil, které tam téměř neviditelně proudí v jemně lesklé jemnosti. Zde je položena hranice lidskému dílu.

Jako zrcadlem nebo nesmírně jasným mořem pronikají paprsky hvězd těmito vrstvami dolů k zemi. A tak, jako se lámou paprsky a pak na povrchu moře ukazují předměty plovoucí v hlubinách na jiném místě, tak také nestojí hvězdy na tom místě, na kterém vzduch zrcadlí jejich paprsky.

Kdybyste se v nekonečně se jevícím nebeském prostoru vzduchové vrstvy kolem země mohli prohánět jako bytostní, kteří tam tkají, tak byste obdrželi úplně jiný obraz o nekonečných rozlohách všeho stvořeného a maličké roli, kterou v tom hraje země.

Přesto však je ona vyvolena k tak vznešenému splnění v dějinách stvoření a jeho Božských vykupitelů!

Současně uvnitř této nekonečně se zdající konečnosti, současně se sluncem, svou mateřskou

hvězdou, současně se šesti dalšími takovými slunečními systémy a se šesti částmi světů podobného druhu, byl stvořen tento díl pozdějšího stvoření. Akt Boží vůle rozvinul se tím ve věčnosti a čase.

Pravěčnou moudrostí jako všechny tyto ve stvoření působící síly, byla také Herta, správkyně a strážkyně země.

Takovou jako Astarté, zářící světlem a krásou, Herta nebyla. Vážná, moudrá, přikloněná více hmotnosti, jakoby chtěla svědčit o tíži hmoty, poznávající ve svém chtění její praformu, oživující ji a vyzářující - takovou byla její povaha. Pramateřská, radící, pečující, snášející a napomáhající. Tichý, hluboký žal byl v záchvěvech jejího bytí, který tušil budoucnost, kterou země prožije.

Tkala a předla kolem země ve svém jemném vyzářování a byla také v jejich útrokách, kde bděla nad rozkvětem a vzrůstem. Byla veliká a stříbřivě světle šedivá, obalena pozemskými závoji mlh a hluboce modrý svit zářil z jejího bytostného obalu.

Tam, kde byla, tam shromažďovalo se všechno pevné, oddělovaly se vody, vystupovaly páry a výpary táhly do zamlžených dálek. Vody bublaly a splývaly dohromady a moře vzdouvalo svoje vlny při rozkazujícím hlasu Njoerdhově. Jeho působnosti byly podřízeny všechny vlhké vlivy a živly a on sloužil stejným způsobem Thorovi, Herthě, samému otci slunce, tak jako železné vůli Merkurově, který všechny tyto bytostné vůdce živlů řídil živým paprskem svého chtění. Jeho chvějivé nazelenalé, třpytící se stříbrné světlo proudilo Njoerdhovou daleko zářící, vzdušně tekutou postavou.

Bílá, splývavá brada obklopovala ho jako mořská pěna, vypadal staře a moudře a přesto zůstal mladistvě divoký ve svém působení.

Nádherné bylo, když duchové vzduchu poletovali kolem něho jako bělošedé prapory a hvízdali na jemné flétny větru. Proudby bojujících vodních par, teplých a studených vrstev, přijímaly tyto záchvěvy a hučely a vyly pak dlouho nad rozvlněnými vodami země.

Často byli spolu v živém rozhovoru, strážkyně země a pán vod, často však byli spolu v divokém boji proti Asům, nositelům světla, proti nimž vysílali své divoké větry a mlhy do boje. Pak zuřily živly ve výšinách a na vodě a oheň řádil v hlubinách země. Všechny bytostné houfy se shromažďovaly k divokému světovému boji a právě tím způsobovaly vzrůst a vývoj na zemi.

Svaté jest Slovo! Slovo, které pravilo: "*Budiž Světlo!*"

Ono jest život. Nic není mimo ně a všechno, co jest, jest z něho.

Tak nezměřitelným jest tento pojem, že lidský duch v pozemském ho nemůže pochopiti.

Neboť svým bytím v pozemském byl postaven do jedné části stvoření, která je konečná, vyžaduje prostoru a času a proto může býti pochopena jen ke zcela určité hranici.

Poněvadž člověk měl však hranici, žil také proto vždy jen tuto, jeho dočasné zralosti odpovídající hranici a cítil se v ní býti středem. Slovo však dalo mu více, dalo mu všechno, postavilo ho do stvoření, nejen do hmotnosti.

Slovo naplnilo ho duchem, živoucím duchem, z něhož je všechno stvořeno. Všechno, co působí bytostně, stálo a stojí ještě dosud v duchu Slova již od počátku. Proto je živoucí a ne mrtvé. Kdo prožije pojem, který vám říkám, ten může se postavit do života, do zákona a nezemře.

Bytostní se rozprostírali nad zemí, působili v ní. Napínali stříbrolesklé sítě, jimiž všechno spojovali a svazovali, skrze ně proudilo jejich čisté pomáhání shora dolů a nazpět. Projevovali se v tom sami stále mocněji a světy hýřily nádherou pod jejich požehnanými rukama. Hmotnost se ozdobila z jejich tvoření, neboť proudy živoucí síly pronikaly zářivě všechno stvořené.

Hýřící a prýstící hojností životní svěžestí byl svět krásný a naplněný dechem rajských niv. Příroda byla nedotčená, čistá, posvátná a veliká, jako vše, co vzešlo ze slov Páně.

A takovými byli také první pozemští lidé, kteří z ideální praformy zvířete měli v sobě neosobnost, bdělost, kteří byli ještě naplněni čistě bytostným a přesto již rozvíjeli své lidsky duchovní schopnosti až ke zralosti, ve které převyšovali vysoko zvířata, neboť začali ochotně používat svého rozumu. Chodili zpříma a jejich tváře měly již výraz duchovního života. Stávali se vždy více obrazy světlych.

Tito světly byli pro ně prostě zde, neboť tu byli vždy od počátku, od chvíle, kdy si člověk

uvědomil sám sebe.

Stáli v nedosažitelných výšinách na bělozlatém, třpytícím se oblaku světla, které přišlo k zemi jako zářící proud křišťálu po stupních, které vedly ke trůnu otce Slunce. Jeho však nemohli vidět pro ohromnost jeho lesku.

V rytmickém, stále se vracejícím putování slunce vyrovnávaly se také dny i noci. V zářivém oblouku povstal na nejvyšším místě země také most otce Slunce do posvátných říší věčných.

Tento třpytící se oblouk byl vybudován samotným otcem Slunce s pomocí vzdušných pomocníků. Střídající se v duhových barvách svítil v různých dobách, jasný jako den a modře zářící, rozlévající trvale živé, překrásné světlo na zemi. Vysílal pozitivní síly otce Slunce, které v nejvyšších vrstvách atmosféry nesly malé krystaly jemné hmoty. Tyto lomy záření jemné hrubohmotnosti vytvářely podle domněnky lidí světlé spojení pro obyvatele nebe.

Zářící bytostný, vyhlížející jako světlý rek, pln lesku, se zlatým rohem střežil most, po kterém putovali světli.

Překrásné propasti se šířily na úpatí onoho zářícího pásu světla, který se dotýkal země na nejvyšším místě.

Moře i pobřeží se prožhavily v překrásných proudech této nebeské záře. Modré hluboké vlny lesknoucího se moře hučely a zpínaly se pod svými bílými hřebeny. Mile se připínaly svěže zelené trávničky k okrajům písčného pobřeží, které zaplavovalo moře svou bílou pěnou, která usychala a měnila se v malé, krajkám podobné útvary.

Mírné skupiny pahorků se rozkládaly v dáli jako jasné vlny, které kdysi byly vyvrženy pracujícími hlubinami země. Malá, dýmající ohnivá jezera vařila v údolí a kolem nich rozprostíraly se měkké, popelem přikryté krajiny, které dávaly výživu šťavnatým hukám, když vítr přenesl jejich prachové zárodky nad zemi.

Překrásně zaznívaly z dáli, kde hučel příboj modrého moře, posvátné zvuky a mírné hvízdání větru letělo nad malými pahorky. Bohaté lesy se rozkládaly do nitra země, kde zdála se býti půda vlhčí. Množství ptáků oživovalo pobřeží moře. Jejich skřek a třepetání křídel bylo slyšeti daleko a když létali svými oslepujícími perutěmi nad vodou, zrcadlilo se světlo severní záře na jejich vlhkých tělech.

Byla to veliká, krásná zvířata s plovacími blanami na nohou. Jejich krky byly silné a sněhobílé a držely jejich hlavy nahoru ke světlu.

Na malých skaliskách a pahorcích odpočívali v hejnech po dalekých letech. Dole se povalovali rybám podobní tuleni, jejichž křídla zakrněla a přeměnila se v ploutve. Večer, který se rychle snášel, poněvadž dlouhý soumrak byl tu zvláštností nebo zase trvalým stavem, přicházela mnohá zvířata z nitra širé, tiché a v mlhy se halící země. Stříbřitě modrý, chvílemi ozařovaný záchvěvy severní záře, leskl se tento svět jako pohádka.

Postavy mořských žen se vynořovaly z vody a jejich bílé ruce a lesknoucí se rybí postavy zvedaly se v pohyblivém světle stříbrného, zářícího mostu světlých Asů a jásavá píseň velebila Njoerdhra, kterému sloužily.

Ryby přicházely při zvuku jejich hlasů, jakoby přivábeny a veselé ptačí hlasy odpovídaly ze vzdálených šumících lesů, nad kterými se chvěly odlesky severní záře.